

„Zijde niet ziek?” vroeg Cyrielke.

„Ikke? Nooit geweest!”

„Moar het keun, Geuzeke, het witte keun?”

„Es soldaat!”¹⁾ riep Geuzeke lachend uit. „Het smoakte goed, zulle! 't Was alleen een beetje veel veur eenen mensch, hé? Sophie wilde er niette van eten en Fonske ook niette.”

Allen zwegen en keken Geuzeke aan, gelijk ne wonder. Hij schoof zijn klakke achterover op den kop en trok zijn veste uit, om te gaan bolderen, toen Cyrielke hem aan de schouder pakte en zei:

„Geuzeke, serieus! Zijde niet ziek geweest?”

„Neen, ikke!”

Hij keek heel verwonderd op, over zooveel belangstelling, maar opeens scheen hij alles te begrijpen en zei:

„Nu verstoat ik oe allen! Neen, zulle, ik zij ne geus en ne geus pakt geen mirakel!”

„Wat ne geloof!” zuchtte Cyrielke.

„Joa,” zei Geuzeke, „wat ne geloof, hé? Kijk, ne geus gelooft niette oan spoken, gelooft niette oan witte keunen! Ne geus eet alles en het smoakt hem aldeure, of het goeje Vrijdag es of Allerzielen!”

Hij stak zijn duimen tusschen zijn giletokfels en keek in triomf de bolderboane rond.

„Kijk, voader was ne geus, hé? En grootvoader ook! En nu zij ik de derde in de familie: Geuzeke Drei, en bij dat geloof blijf ik en ge ziet, het es ne goed geloof! Ge kunt er ne wit keun bij eten, gevangen op het kerkhof op Allerheiligen, zonder er ziek van te worden.”

En dienen avond op Lapschure was iedereen het er over eens, dat het geloof van Geuzeke Drei ne mirakels goed geloof was.

Toen... wist nog niemand, dat Geuzeke Drei zelvvers met kolieken²⁾ op zijn kamerke lag...

Hij rolde gelijk ne tonneke door zijn bedde en smeed af en toe de zakskens werm lijnzaad regelrecht de kamer in. Sophie schudde heur hoofd en probeerde het met mosterdpleisters en toen dat ook niet hielp, riep zij Fonske, heur zeune, om den dokter te gaan halen.

„Rap loopen, zulle!” zei zij. „Oe voader ligt te sterven van de kolieken!”

Fonske schoot zijn broek en veste aan en liep, gelijk ne hazewind, de dorpsstraat in.

De nachtwaker, die in een portiekske van de kerk stond, verschoot er van. Zóó rap had hij Fonske nog nooit zien loopen. Nog geen kwartierken nadien stond de dokter voor het bedde van Geuzeke Drei.

„Zoo, mijnen vriend, zijde ge ziek? Hedde kolieken?” vroeg de dokter.

„Joa, het es, of er met ne mes deur mijnen buik wordt gesneden,” riep Geuzeke.

„Wat hedde gedronken?” vroeg de dokter.

„Niette, ne simpel pinteke bier op de bolderboane!”

„En gegeten?”

Geuzeke zweeg en keek Sophie aan, en die zweeg ook.

„En gegeten?” herhaalde de dokter.

„Ne keun!” zei Geuzeke, dapper.

„Ne wit keun!” verbeterde Sophie. „Ne zesponder, heel alleene!”

„Ne versch?” informeerde de dokter.

„Ik zoe het gelooven,” zei Geuzeke. „Het liep finaal op het kerkhof in mijn ermen!”

De geneesheer lachte. Hij was ne oprechte liberaal, die den geus geerne zag en dat alleene es de reden geweest, dat er op de parochie geen eene te weten es gekomen, dat Geuzeke Drei ziek was geweest.

(Wordt vervolgd.)

¹⁾ opgegeten
²⁾ krampen

Voor de Zieken

Door Ds A. C. DIEDERIKS

Wees sterk en heb goeden moed. Dat zegt God ons telkens weer. Dat is ook wel noodig, want wij zijn meestal zwak en nietig, moedeloos en verbrijzeld. Ook die zelfbewuste mannen en vrouwen, die 't zoo goed weten, die 't beter weten dan wie ook, ach, in hun hart is toch ook wel af en toe even het gevoel van zwakheid en nietigheid. Ook tegen u zegt God: wees sterk. Omdat Hij wel ziet, dat al die flinkheid „pose” is, en dat gij noodig hebt Zijn belofte: Ik zal u niet begeven en u niet verlaten.

Ga dan maar moedig voort met dit woord, wat minder drukte over 'n ander, wat stiller voor u zelf, wat blijder voor u zelf.

Gelukkig als ge u zelf verliest en door God wordt gevonden!

WEEK-OVERPEINZINGEN

Dank!

Nu ik mij neerzet om voor den nieuwen Jaargang de rubriek „Weekoverpeinzingen” — een jaar geleden voor „Timotheüs” begonnen — voort te zetten, moet ik allereerst antwoorden op enkele brieven.

Ik voel mij vooraf verplicht, mijn hartelijken dank uit te spreken voor de bemoediging die ik ontving van sommigen, neen, van velen mag ik zonder overdrijving zeggen, die mij schreven dat mijn artikelen hen geholpen hadden op den levensweg of op andere wijze bijgedragen hadden hen te zegenen. Daar dit van het eerste begin af mijn bedoeling geweest is, ben ik blij te hooren dat ik er in slaagde dit doel een klein weinigje te bereiken, en ik hoop dat het tweede jaar van mijn werk dienen mag om steeds beter het ideaal te verwezenlijken. Ik betreur het slechts dat ons blad niet grooter is en dat ik daarom niet op een bredere schaal gevolg heb kunnen geven aan de uitnodiging van sommigen om over bepaalde onderwerpen mijn inzichten te geven. Maar misschien zal die tijd eens komen. Laat ons hopen en werken! En niet vergeten, dat de geest van een blad van meer belang is dan honderd of duizend regels minder of méér.

Ut omnes unum sint *)

De eerste vraag die op antwoord wacht, heeft betrekking op de eenheid der Christelijke Kerk. Iemand vraagt mij of de eenheid van Christus' kerk niet in gevaar wordt gebracht in onze dagen. Beminnelijke manier om zich uit te drukken! Alsof de eenheid van de Kerk niet in stukken geslagen is op de meest schandelijke manier. De vrager vraagt wat mijn meening is over de voortdurende twisten, die de Christenen in ons land er op na houden. Mijn antwoord kan kort zijn. Holland is een kikkerland. Als gij op een avond door Zuid-Holland spoort met zijn honderden slooten, open dan het venster van den coupé en luister; het kikkerdom kwaakt in de slooten; het kwaakt hier, het kwaakt daar, het kwaakt overal; 't is een schrill geluid van kwakende stemmen die den avond vullen... à qui mieux mieux! **) Iemand, die verstand van kikkers heeft, vertelde mij, dat er tusschen kikkers een ongelooflijke jaloezie bestaat en dat, als in de ééne sloot een paar kikkers beginnen te kwaken, onmiddellijk een ander paar daartegen ingaat, totdat een derde sloot met haar bewoners invalt en de heele zaak probeert te overstemmen.

Wat zijn er ook op kerkelijk gebied veel kikkerpoelen, vol elkander den loef afstekende, snaterende kikvorschen inplaats dat zij zangscholen zijn, die harmonisch den lof

*) Opdat zij allen één zijn. **) Om het hardst.

Waarheen?..

Ziek kindeken zat op den drempelsteen.
„Dag zingende Bakker, waar ga je heen?”

„Ik ga brengen de menschen het blonde brood,
Dat maakt de wangen vol en rood.”

„Dag fluitende Melkman, waar ga je heen?
Neem mij mee op je wagen, ik ben zoo alleen.”

„Uit de rink'lende kannen vol zilvergloed
Klokt de melk, die de bleeken weer blozen doet.”

De Bakker meewarig in kindekens schoot
Een hompje liet vallen van 't blanke brood.

„Haal,” troostte de melkman, „je kroesje, arm kind,
Dat vul ik met melk, waar je kracht in vindt.”

Zij kruimelde 't brood voor de vogelen neer.
„Ik eet niet langer, ik drink niet meer.”

„Dag Jongen, die achter je karretje lacht,
Waar ga je naar toe met je bloemenpracht?”

„Ik breng granium, anjer en balsamijn
Voor den tuin en voor 't hekje in het raamkozijn.”

Hij liet vallen een bloem in haar bleeke hand.
„Wel mooi, maar 'k wou rozen uit Hemelland.”

„Dag Hond met je pluimstaart, waar ren je naar toe?”

Neem mij mee op je rug, 'k ben zoo zwak en zoo moe!”

Hij likte haar vingertjes één voor één,
En hij liet zich wel streelen, maar sprong weer heen.

„Dag Postboô, waarheen met je volle tasch?
'k Wou dat er een brief uit den Hemel was.”

„Ik ga brengen de menschen wel vreugde en verdriet,
Maar een brief uit den Hemel, dien heb ik niet.”

„Dag Vlinder, waar fladder je heen zoo gauw?”
„Naar een druppeltje honing, een droppeltje dauw

„Dan sterf ik.” „Maar nu is je leven een feest.”
„O wacht maar, ook ik ben een rupsje geweest.”

„Dag Vogel, die zong in de meidoorn vannacht,
Waar vlieg je nu heen, als werd je verwacht?”

„Ik vlieg naar den hemel, de zon tegemoet.”
„Neem mij mee dan!” — „Dat kan ik niet, Kindeken
zoet.

„O wacht nog maar even met stil geduld,
Dan zal komen wel één, die 't verlangen vervult.”

„Dag Wolk, o je lijkt wel een boot van albast,
Kom mij halen, 'k zal wezen geen zware last.”

„Neen, zoo 'k daalde zou reeg'nen een tranenval,
'k Zie al naderen één, die je halen zal.”

„Dag Engel, ik zie je in mijn droom wel en ween,
Als je wegwiekt, o Engel, waar zweef je dan heen?”

„Rond mijn hals sla nu de armen en wees niet bang,
Ik breng je in den Hemel vol engelenzang.”

HÉLÈNE SWARTH